

Så starter turen som jeg har forberedt mig på det meste af i år. Jeg forbereder mig på alle rejser, så jeg næsten kan se hele oplevelsen for mig inden jeg overhovedet kommer af sted. Det er både en styrke og en ulempe. I det her tilfælde, hvor jeg skal være væk i 6 uger - alene i et land, hvor alt kan ske, er jeg glad for min evne til at organisere. Det gik meget godt sidste gang i Indien og denne gang skal blive lige så stor en oplevelse men på en helt anden måde.

Min kuffert er pakket, og godt pakket vil jeg sige. Jeg har aldrig haft så meget med mig på en rejse, selv om jeg altid har for meget med. Jeg har altid undret mig over folk, der har gigantiske kufferter. Er de ved at forlade deres hjemland og rødder. Er kufferten tom og skal de ud og hente alverdens goder med hjem. Denne gang er det mig, der er godt belæsset til med en mega size kuffert som helt sikkert ikke er tom.

Det synes min kuffert heller ikke den er, for da jeg en time før afgang skal bære den ned fra første sal knækker sidehåndtaget på min sprit nye kuffert. De 10 års garanti for at den kan holde til næsten hvad som helst brister fuldstændig i det øjeblik knækket lyder. Nogen ku' ha' smidt en bombe foran mit hus i det øjeblik, og jeg ville ha været fuldstændig ligeglad. Min verden braser sammen i det håndtaget knækker. Som om jeg ikke føler mig presset nok i forvejen.

Det første der rammer mig er "hvor er det bare pisse uretfærdig". Her har jeg forberedt mig på alt i god tid. Jeg har gjort mig så umage med, at alt skal gå godt, og så knækker det håndtag. Hvor skal Air India nu sætter stregkodeklisterstrimlen? – ski da ikke i det øverste håndtag! – tænk hvis det også knækker, så ved ingen jo hvor min kuffert skal hen! Hvor skal bagagemændene tage fat – heller ikke i det øverste håndtag. Hvordan jeg lige vil styre det, har jeg ikke en plan for i det øjeblik. Ville min kuffert nu komme helskindet frem? Jeg ser den for mig smadres fuldstændig og alt mit nøje udvalgte tøj, proteinbars, chiafrø, mandler, toiletgrej, bøger og notesbøger, skrivegrej, vandrensergrej og drikkedunk og meget meget mere spredes ud i baglokalet, hvor mændene garanteret ikke tager kærligt ved hver eneste kuffert. Jeg er i panikmode! Og jeg ved om nogen hvordan det er at stå i et fremmed land uden at bagagen kommer frem – det er sket flere gange for mig. Havde det ikke været for Bents beroligende ord om, at alt nok skulle gå helt fint, og hans evner til at save den skrue af, der nu stak ud af kufferten, som et livsfarligt våben der, hvor håndtaget burde have siddet helt perfekt i mindst 10 år, ja så tror jeg faktisk jeg havde kravlet under dynen og sagt "så er det også bare lige meget alt sammen. Og så tog fanden ved mig. Min indre Pitta kriger (Ayurvedic dosha) kom ud i fuld flor og handlekraften gik i gang – dog med en del forvirring om jeg skulle det ene eller det andet for jeg manglede stadig en del ting at få gjort inden afgang.

På trods af knæk af kufferthåndtag og panik søger Bent for, at jeg kommer ud af døren, med toget og af sted jeg er.

Min veninde Q er i KBH på besøg, og hun står i den anden ende og møder mig i Kastrup lufthavn. Medbragt har hun frisk bagte boller med smør, som vi kan indtage til vores kaffe inden jeg skal op ovenpå og igennem sikkerhedstjek. Jeg var helt rørt over, at hun orkede en tur i en lufthavn for at sige farvel. Q meddeler mig, at mit fly er 2 timer forsinket. Yes! Tænker jeg, så har jeg to timer mindre jeg skal hænge ud i New Delhi, hvor jeg er planlagt til at "bo" i 8½ time.

Inden kaffen og de lækre boller stiller vi os i kø, så jeg kan komme af med min enarmede kuffert. Dorthe gir mig et skub, og siger noget i retning af "du er der næsten – godt nok mange indere i køen". Jeps, det er der. En jeg specielt lægger mærke til er en meget meget høj mand i en lang frok-kjortel og med en slags huehat på hovedet. Hans outfit ligner en slags uniform. Jeg tænker, "åh bare jeg ikke skal sidde ved siden af ham" Han virker såen lidt skræmmende.

Ved tjek in tager Air India det fuldstændig roligt, da jeg igen i halvt panik forklarer det afbrækkede håndtag. Manden ved skranken får klar besked om, at han på ingen måde skal nærme sig det eksisterende håndtag med en klisterstrimlen med stregkode – det håndtag som stadig sidder så fint øverst oppe ved siden af "styrestangen" er total fredet fra nu af. Jeg har en teori om, at det håndtag knækker ved første hiven omme i baglokalet, når gutterne kaster rundt med al bagagen. Jeg har heldigvis opgivet idéen om, at kontrollere hvad der sker efter jeg har smidt kufferten op på rullebåndet og klistermærket er sat på, på kørehåndtager hvor jeg vil ha, det skal sidde. Så er det tid til kaffe og det dejligste hjemmebag. Q og jeg har altid været enige om, at vi nemt kan eksistere på boller med smør og kaffe, men vi ved begge to godt, at det kun fylder vommen i en hyggestund, og at vi ikke kan leve af det på celleplan.

HVORFOR SKAL JEG TIL INDIEN

Måske jeg lige skal nævne, at min tur går til Indien for at lære om Ayurveda. En 5000 år gammel meget relevant behandlingsform. Det er et system, som tager udgangspunkt i 3 doshas (Vata, Pitta og Kapha) som er 3 energi-konstitutioner, vi er "bygget op" af. Langt de fleste af os har én dosha som er den dominerende, men vi har alle 3 i os, og de 3 fiser ud og ind af balance og ubalance alt efter hvordan vi lever vores liv med kost, daglige vaner og påvirkninger i det hele taget. De 3 Doshas er eksisterende ud fra de 5 elementer (luft, æter (space), ild, vand

og jord). Alt hvad vi rummer og hele universet og alt i det, er inden for de 5 elementer. Alt kan måles i hver af de 3 doshas puls. Pulsdiagnose glæder jeg mig rigtig meget til at lære.

Alt i hele vores liv og færdens har sin unikke egenskab, og ud fra de egenskaber og vores egne dosha-egenskaber – medfødt og nu og her, kan vi regulere i balance fordi, vi via kosten, væske, daglige rutiner og påvirkninger optager alt igennem vores 7 væv (lymfeplasma, blod, muskler, fedt, knogler, marv/nervesystem og reproduktionssystem). Så alt efter hvordan vi lever kan vi enten give næring helt ud på celleplan eller vi kan fratage næring hele vejen ned igennem de 7 væv. Det sidst nævnte vil gøre os syge. Derfor er det så hamrende vigtig, at vi ikke bare fylder vommen med død mad, men sørger for at det vi spiser er 100% næring helt ud til cellevæv.

Meditation, åndedræt og yoga er også en del af det daglige program. Alt sammen og meget mere skal jeg lære om, og jeg skal deltage i klinikbehandlinger med Dr. Lad. Vi skal være med til at

behandle lokale indere helt gratis – mange af dem har ingen penge. De kommer og stiller sig i kø for behandlingen. Det sker 2 gange om ugen + 1 gang i Pune klinikken i storbyen.

Det var såen et bitte overblik for mine næste 6 uger. Ud over knæk og bræk, så alt i alt en dejlig afgang fra Danmark.

AFGANG MOD NEW DELHI

På den anden side af sikkerhedstjek skifter jeg til blødt tøj, så jeg er behagelig klædt på natten ud. Jeg skulle gerne sove bare lidt, da den bliver langt over 21:30 inden vi letter for turen mod New Delhi.

Min siddeplads er 26G og hvem sidder der på min plads? dæleme om ikke det er den skræmmende "FrokKjortel" mand med huthat, tempelguldbroche og mega guldring – ham fra tjek in køen jeg synes var lidt skræmmende. Min første tanke er "ku min hjerne da for pokker ikke bare ha' undladt at tænke tanken om, at han nok ville blive min sidemand". Min næste tanke er "slap af kone, han er bare en inder, der vil hjem". Jeg stiller mig ved sædet og siger pænt med et smil "my seat" og peger på mit boardingkort. Han smiler ikke, men rejser sig dog op og siger nærmest kommanderende "sit". Ups tænker jeg. Det er den forkerte dag nogen skal kommandere rundt med mig. Jeg bliver trodsigt stående imens han skrider ned af den smalle flygang.

Da han kommer tilbage står jeg stadig, og han kravler ind på sin midterplads med sine meget lange ben. Jeg er hammernysgerrig efter at vide, hvorfor han har det smukke tøj på. Jeg kan se, han har både hvid underkjole og hvide gemasher på under frokken, der har kæmpe slidser i hver side. Og guldbrochen med tempelfigur er ikke til at undgå at se. "Præst" gætter jeg så, og jeg sætter mig som mål, at få ham spurgt om uniformen på et strategisk godt tidspunkt.

FLYMAD

Air india er fantastisk hvad angår mad. Det smager godt, og der er altid nok af alt. Jeg starter med lidt rødvin og peanuts (min sidste rødvin i 6 uger) Derefter fik jeg Lam i et eller andet smagsfyldt sovs, lækre ris og en dessertkugle. Nu kommer det strategiske øjeblik, hvor jeg vil få kontakt med "Frokmanden". I stedet for at spørge hvad han er for en, kommer de her ord ud af min mund "excuse me. Do you know what kind of dessert this is?" Og det gør han da så sandelig. Jeg får navnet xxxlak og en lang forklaring på hvordan det er lavet. Så er der kontakt. Hans sidemand en lille tyk inder, som har knevret løs med Frokmanden den sidste time, blander sig i dessertsamtalen. Han elsker koldskål, og det kan jeg faktisk godt se på hans figur. Vi prøver begge at forklare Frokmanden, hvad koldskål og kammerjunker består af.

I løbet af natten, da inderste tykke mand skulle op og tisse efter de mange øl ud han havde drukket, forsøgte Frokmanden igen med et "sit" til mig. Denne gang forsvarede jeg prompte min ståen med, at jeg ville stå op. Jeg møder den tykke inder i baren. Jeg skal ha vand og han går efter colaen, men ombestemmer sig til vand. Imens siger han "phy ha jeg er ved at dehydrere fordi aircon ikke virker". Jeg glør på ham og tænker "nej du er i gang med at dehydrere fordi du overhovedet ikke har fået vand men tylret 4 øl + det løse. Jeg dapper ned igennem flyet retur til

min plads og til den stående Frokmand. "Sit" siger jeg til ham, hvilket han ignorerer fuldstændig. Der går lidt tid og jeg sætter mig. Det lykkedes lige akkurat for mig at falde i søvn, så bliver jeg prikket til og Frokmanden siger "op". "Gøg og Gokke" får sig placeret, og jeg krydser fingre for, at jeg vil opnå bare lidt mere søvn de kommende 3 – 4 timer.

Jeg falder ind og ud af søvn. Hvis ikke det er Frokmanden der puffer til mig, er det sidemanden på den anden side af gangen, der sidder og har så meget reflux, sure opstød, at det må kunne høres i begge ender af flyet. Ind imellem tænker jeg om han snart kaster op. Han er sikkert ikke vandt til Indisk mad. Jeg gir ham et dræberblik et par gange og tænker, så rejs dig da for pokker op og gå en tur, så du får futtet lidt af den ild af. Jeg har aldrig set nogen med så voldsom reflux.

Jeg får desværre ikke taget mig sammen til at spørge Frokmanden om, "hvad er du da for en". Og heller ikke næste morgen under morgenmaden på trods af, at jeg det meste af natten har haft hans hoved hvilende på min skulder, og hans ene fod på mit knæ – det havde jeg virkelig. Vi må ha været et kønt syn. Jeg er træt og anspændt som bare poker.

NEW DELHI OG FREM TIL PUNE HOTEL

Jeg har god tid i New Delhi og selv om jeg skal hente min kuffert og tjekke den ind igen. Heldigvis er den kommet så langt og med et intakt øverste håndtag. Så vidt så godt. Videre med den og så til immigration. Det tager 3 timer. Vi er hundrede vis af mennesker, som skal videre med fly. Derfor skal vi alle immigrere og migrere – sådan er det. Og selvfølgelig er deres fingerscanner noget ubrugelig skrammel, så hver personer tager mindst 15 min.

Jeg kommer igennem, mit pas er stemplet, og så er det ellers bare om at komme frem til en skærm og se hvilken gate næste hug skal tages fra. New Delhi lufthavn er gigantisk, og det ender med, at jeg kun har godt 1½ time at hvile ud i inden næste fly. Jeg er så træt, at jeg næsten er dårlig. Jeg kan ikke få forbindelse til WIFI, og jeg tør næsten ikke lægge mig på de herlige liggestole de har hist og pist. Tænk hvis jeg falder i dyb søvn og misser mit Pune-fly. Jeg må bare ned og ligge, så jeg lægger mig på min telefon på maven, som er sat til at ringe 20 min senere. Jeg når lige et lille dyp ind i søvnens dejlige verden, og så ringer min mobil mig retur til lufthavnens summen af liv.

Jeg sætte mig op, kigger ud af vinduet og undrer mig over, at levende væsner kan overleve i alt det smog. Det ligner tåge eller havgus, men det er møj beskidt smog. I forhallen jeg gik igennem, og hvor jeg også fik hævet lidt Indiske penge, var der ikke kun smog udenfor, men også indenfor.

Jeg flytter mig tættere på min gate for næste fly. En ung kvinde siger "Hey" og lægger sig ved liggestolen ved siden af min nye liggestol ved gaten mod Pune.

Jeg tænker; "jeg tror, hun skal samme sted hen", men jeg får ikke spurgt. Det virker for latterligt at spørge her 1000 km fra min destination i en lufthavn med en million mennesker, om vi skal til samme Ayurveda program. Vi er kun ganske få mennesker, som ikke er indere ved den gate,. Flyet går planmæssigt og selv om det kun er 2 timers flyvetur, så får jeg igen det dejligste indiske varme mad, og alt det vand og te jeg kan drikke.

Alt går planmæssigt. Min taxa venter i Pune – kl. er 18:30 og jeg er helt færdig. Efter en time igennem den mest vanvittige trafik er jeg fremme ved mit hotel.

TRAFIKKEN I INDIEN

Lad mig lige ride et par ting op om trafikken her i Indien. De fleste har hørt om det, men når man er i det, tror man alligevel, at det er løgn. For det første føler man sig mere sikker i trafikken her end hjemme i Danmark hvor alle køre efter princippet om at få egen egoistiske kørsel opfyldt. Her køre alle med samme formål, nemlig at komme frem så sikkert som muligt uden at ramme hinanden i stor hensyntagen til hvem har tænkt sig at flytte sig for hvem.

Kommunikationen sker via dyt med hornet. Et dyt for "her er jeg". To dyt for "nu kommer jeg snart op på siden af dig". Tre dyt for "ryk lidt jeg vil godt forbi". Fire dyt for "så flyt dig dog" og Fem dyt for "så skrid dog ud at mit kørefelt".

Det mest utrolige jeg ind til nu har oplevet er et gadekryds der midt i aftenmyldretrafikken i den indre by. Pune en by med godt 3 millioner mennesker. Alle biler – altså rigtig mange biler, tuktuks og knallerter køre ind i krydset på samme tid og alle fletter sig bare forbi hinanden mega tæt via "dyt et". Helt utrolig det kan lade sig gøre.

Mit hotel er fint – lidt over den standard, som jeg synes er hyggelig, men det var et sikkert valg for den ene nat, inden jeg i morgen kl. 11 lørdag den 2.11 samles op af en taxa, for at blive kørt ud på landet for enden af grusvejen, hvor Ashram VIOA Ayurvedic Institute ligger. Der skal jeg bo de næste 6 uger måske lige med en afstikker til et lækkert hotel en weekend eller to, hvis der bliver tid til det.

ANKOMST TIL VIOA AYURVEDISK INSTITUT LØRDAG DEN 2. NOV. 2019

Taxaen der skal hente mig på mit hotel er der præcis kl. 11. Det tager en lille time at køre til Ayurvedic Institut (VIOA). På vejen dertil køre vi igennem landbrugsland. Smukke marker med grøntsager og urter. På vejen er der et hav af biler og knallerter. Det er ret almindeligt at se en hel familie på en scooter. Men i dag så jeg to mænd på en knallerter og imellem dem holdt den bagerste mand på en høj stige som pegede et par meter op i luften. Alt er muligt i Indien.

Efter 1½ times kørsel svinger bilen til venstre ned af en grusvej og ganske rigtig som lovet, så er det for enden af den forbi de 4 køer, små huse og en skole som er en malet kontainer at VIOA åbner de to store jernlåger, så min taxa kan køre ind i gården.

Jeg kan se en håndfuld mennesker stille sig an for at tage imod mig oppe på trappen. Da jeg går op af trappen ser jeg to hvide kvinder. To indiske mænd og en indisk kvinde. Der bliver tændt et lys for mig, jeg får rød streg i panden, "krymmel" i håret og en smuk blomsterkrans om halsen. Og så bryder flokken ud sang. Træthed og forventning til de 6 uger får tårerne til at trille ned af mine kinder. Det tager de helt rolig, hvilket jeg også selv gør, for det var bare så rørende at opleve. Shannon kan ikke styre sig, hun gir mig et ordentlig kram og siger; "det er bonus go' dag".

Shannon og Isvari er de to amerikanske kvinder, der styrer vores Gurukula program (mesterlære program) med hård hånd. De fortæller mig, at nu er jeg her, og at alt bliver rigtig godt. Min kuffert er i mellemtiden smuttet hen på mit deleværelse. Isvari (hendes spirituelle navn) er den der skal følge mig derhen og introducere mig til værelset, som jeg skal dele med en anden, som ikke er kommet endnu.

Jeg er her! HER! Jeg har villet det her lige siden jeg læste Dr. Lads bøger efter jeg tog fra Goa Ayur clinic kursus for nøjagtig to år siden, og nu sker det.

Indien 2019 Gurukula program i Pune

Jeg pakker alt mit happengut ud af min kuffert som stadig har ét intakt håndtag for oven.

Jeg har et fint skab (det er mine to til venstre.) og et natbord med skuffer. Det er så fedt – bedre end jeg havde forventet. Værelset er ikke ret stort 12 – 15 m² - det skal nok gå.

Jeg går ud af mit værelse for at finde ud af noget med frokost, og det første menneske jeg støder på, er den unge kvinde fra lufthavnen i New Delhi. Og jeg udbryder ” jeg viste det!” hun bliver helt paf, men da jeg fortæller hende, at vi har mødtes, så bliver hun lige så overgearet – det er Wanda. Så støder en mand (David) til vores lille godaw der på gangen. Han udbryder på engelsk ”jeg viste det!” Han havde så også set mig i N.D. Lufthavnen ved gaten, men havde heller ikke turdet gå hen til mig og sige ”øh skal du til VIOA”.

En stor verden snævre sig ind og bliver til en Ashram ude på landet for enden af grusvejen.

På mandag starter undervisningen, og jeg glæder mig som et lille barn (dette er skrevet onsdag, så der er sket såååå meget fantastisk siden i lørdags). Jeg skriver igen, når jeg får fri tid – ikke det der er mest af i øjeblikket, for jeg skal lige lande og finde ud af alt fra bruser, til madtider, maden til toiletforhold, rense mit vand, sproget osv. Der er program på fra kl. 06 – kl. 20 / 23 kun afbrudt af madpauser og lidt fri tid - alt efter hvilken dag man skal ind i klinikken i Pune.

